

ציפי פינגלה

מצפין!

איור: נתנאל קראוס | אוריגמי: יונתן פאלקוף

ספריית בית אל

גל יצא אל הרחוב.

הוא היה בטוח ששמע שם את מיכאל והוא רצה לומר לו משהו חשוב.

מה זה היה, המשהו החשוב הזה? גל כבר שכח.

הוא גם לא ראה את מיכאל. כנראה כבר הלך.

אבל זה היה
מציאות,

כִּי כָכָה, בְּרוּחוֹב הַשָּׁקֶט, הָיָה לָגַל פָּנָאִי לְהִסְתַּכֵּל בְּנוֹחַת סָבִיב

וּלְהַבְחִין בְּאַרְגֵּז קְרִטוֹן גָּדוֹל.

אַרְגֵּז כֹּזֵה בְּדִיּוֹק גַּל הָיָה צָרִיךְ.
הָאֲרֵגֵז הָיָה גָּדוֹל אֲבָל לֹא כִבֵּד.

גַּל יָכַל לְסַחֵב אוֹתוֹ בְּעֵצְמוֹ בְּלִי שׁוּם עֲזָרָה. **מֵאֲיָן.**

"מה הבאת?"
שאלה אמא מחדר העבודה שלה.
"חללית", גל ענה.

"מאץ'ן", אמא שמחה אבל לא באה לראות.

זֶה הָיָה מִצָּיִן.

כִּי כָכָה גַל הָיָה יָכוֹל לְהַעֲמִיד אֶת הַחֲלָלִית שְׁלוֹ בְּאַמְצַע הַסֵּלוֹן
בְּנֶחֱת וּבְלִי הַפְּרָעוֹת.